Ἀθηνᾶ

ΑΡΙΘ. 229 | ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. | ΑΘΗΝΑΙ=ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1876 | ΕΤΟΣ Δ.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ,

Αἴ! ὥρα καλή! Ποῦ 'ς τὸ διάβολο 'πᾶς, φορτωμένος ὅλα αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια;

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ,

Ἄφησέ με, γερο-πατέρα. Εἶμαι εἰς ἀπελπισίαν φρικτὴν, ἐπειδὴ ὁ Κουμουνδοῦρος, μὲ ὅλαις μου τῆς φωναῖς καὶ τῆς φοβεραῖς ῥητορείαις, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν Ἐξουσία, ἐνῷ τὰ σκυλιά μου ἐψόφησαν ἀπὸ τὴν πεῖνα. Ἂς ἐκεῖ 'μπροστὰ τὸν Αἰῶνα ἐψόφησε, καὶ μόλις 'μπορεῖ καὶ περπατεῖ. Ἂς καὶ τούτους τοὺς μούργους ἀπὸ 'πίσω μου, τὴν Συζήτησι καὶ τὸν Νεολόγο, τοὺς τραβῶ καὶ τραβηγμὸ δὲν ἔχουν. Θὰ μοῦ ψοφήσουν κι' αὐτοὶ σ' ὀλίγαις 'μέραις. Αὐτὰ βλέπω καὶ ἐφορτώθηκα ὅλα αὐτὰ τὰ Λαυριωτικὰ ἐργαλεῖα, καὶ τραβῶ ἴσια εἰς τὸ Λαύριον, τὸ τελευταῖον καταφύγιόν μου.

ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ,

Γιὰ τὸ Θεὸ, Ἐπαμεινώνδα μου! Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; Στάσου! Στάσου, παιδί μου, νὰ χαρῇς ὅ,τι ἔχεις ἱερὸν, αὐτὰ τὰ πεινασμένα σκυλιά σου. Στάσου! Δὲν σ' ἀφίνω νὰ φύγῃς. Ἐν ὀνόματι τῆς Καμαρίλλας, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ δύω ὡς ἀνδράποδα ὑπηρετήσαμεν, σὲ ἐξορκίζω νὰ ἐπιστρέψῃς· διότι, ἂν φύγῃς, καὶ οἱ δύω ἐχάθημεν διὰ παντὸς, πρὸς δυστυχίαν τῆς πατρίδος καὶ πρὸς χαρὰν τῶν μικρῶν ἐχθρῶν μας.

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ,

Τίποτε. Εἶμαι ἄκαμπτος. Ἂν θέλῃς ἀκολούθησόν με, εἰδ' ἄλλως τράβα κάμπο.. ἄνοιξέ μου τὸ δρόμο νὰ τραβήξω δουλειά μου, μπάρμπα-Μῆτρο μου. Ἐμπρός! βάρδα 'μπρός!

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Μὲ τῆς φωναῖς κἄτι βγάζει κανείς, καὶ τὸ παιδὶ, ἂν δὲν κλάψῃ, δὲν τοῦ δίνει ἡ μάννα του ψωμί. Τοιουτοτρόπως μὲ τὰς ὑπὲρ τῶν προπαρασκευῶν διαδηλώσεις μας, ἂν δὲν κατορθώσαμεν νὰ ἀνοίξουν τὰ οὐράνια, καὶ νὰ μᾶς βρέξῃ ὁ Θεὸς ὡς τὸ μάννα Κροὺπ καὶ σασεπώ, κατορθώσαμεν ὅμως νὰ γίνεται μέγας λόγος περὶ ἡμῶν ἐν Εὐρώπῃ.

καὶ νὰ στρέψῃ ὅλος ὁ κόσμος τὴν προσοχήν του πρὸς τὸν βαταχοτρόφον Ἰλισσὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον περιμένει τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην. Τοιουτοτρόπως ἡ φίλη μας Γερμανία, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τῆς ἐδώσαμεν τὴν Ὀλυμπίαν, ἐκηρύχθη ὅλη ψυχῇ τε καὶ σώματι ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ φέρει ἄνω κάτω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὑπὲρ τῶν δικαίων μας. «Ποία ἄλλη ἐθνικότης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, λέγει ἡ «Νέα Πρωσσικὴ Ἐφημερὶς», δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τοὺς Ἕλληνας; Ο ὐ δ ε μ ί α. Τὸ συμφέρον ὅλης τῆς Εὐρώπης εἶνε, ἐν περιπτώσει ἀνατολικῆς καταστροφῆς, νὰ λάβῃ ἡ Ἑλλὰς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος, δηλαδὴ τὴν Ἤπειρον, Θεσσαλίαν, Μακεδονίαν, Θράκην καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους». Ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλουν οἱ Γερμανοὶ, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἄς ὑποθέσωμεν πῶς τὰ ἐπήραμεν.

* *
*

Τὰ ἴδια καὶ περισσότερα γράφει καὶ ἡ «Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Αὐγούστης», καὶ μία ἄλλη ἐφημερὶς σπουδαία γερμανικὴ, τῆς ὁποίας δὲν εἰξεύρομεν τὸ ὄνομα. Αὐταῖς κοντὰ 'ς τὰ ἄλλα μᾶς συμβουλεύουν, ὅτι πρέπει νὰ προπαρασκευασθῶμεν καλῶς καὶ ὅ σ ο ν τ ά χ ι σ τ α, διότι μεγάλα ἐπίκεινται γεγονότα. Ἐνῷ οἱ ξένοι μᾶς συμβουλεύουν ταῦτα, οἱ Κουτρούλιδες βουλευταί μας Δεληγεώργης, Ζωχιὸς καὶ Συντροφία κάθονται τώρα τόσαις 'μέραις καὶ συζητοῦν περὶ ὄνου σκιᾶς· ἀλλ' ἄς ἦνε. Τοὐλάχιστον ἐν τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βελιγράδι (ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας) ἀναγγέλλει εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου θὰ ἦνε ἕτοιμος ὅλος ὁ ἑλληνικὸς στρατός. — Ἤγουν, γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσωμεν, τὸ πεζικὸ, ἡ καββαλαρία, καὶ ἡ διακόσιες χιλιάδες ἐθνοφύλακες.

* *
*

Κοντὰ σ' αὐτὰ καὶ οἱ φίλοι μας Ῥῶσσοι τὰ ἐγύρισαν, καὶ ἤρχισαν νὰ μᾶς κολακεύωσι, διὰ τὸ συμφέρον των ἐννοεῖται, Διὰ τοῦτο καὶ ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Πετρουπόλεως» μᾶς πλέκει χίλιους δυὼ ἐπαίνους, καὶ μᾶς λέγει.. καὶ τί δὲν μᾶς λέγει; Πῶς ἔχομεν δηλαδὴ ὅλας μας τὰς ἐλπίδας ἀφιερωμένας εἰς τὴν Ῥωσσίαν, (τέτοια ὥρα νὰ ξυπνᾷ!) ἥτις εἶνε προστάτις καὶ ἀφιλοκερδὴς φίλη, (τί λόγος!) καὶ ὅτι ἂν οἱ ἕλληνες δὲν ἐρρίφθησαν ἕως τώρα ὡς τυφλοὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ῥωσσίας, τοὺς ἐμπόδισαν οἱ γραμματισμένοι των καὶ αἱ ἐφημερίδες. — Ὅλα τἄλλα εἶνε σωστὰ, μόνον εἰς τὰ τελευταῖα δὲν ἐπέτυχεν.

* *
*

Ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι μας Ἄγγλοι (τώρα ἔγιναν ὅλοι φίλοι μας) δὲν πηγαίνουν παρακάτω εἰς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην. Αὐτοὶ δὰ τὸ παραξεκοντάκιασαν εἰς τὰς κολακείας, ἀφοῦ ἔφθασαν νὰ ζητοῦν διὰ τὴν σωτηρίαν των τὴν συμμαχίαν μας. Καὶ ὅτι δὲν λέγομεν ψεύματα, ἰδοὺ τί γράφει ὁ «Ἑωθινὸς Ταχυδρόμος» τοῦ Λονδίνου: «Ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ θ' ἀναγκασθῇ νὰ αἰτήσῃ ἐντὸς ὀλίγου τὴν συμμαχίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ θὰ προσέλθῃ οἴκοθεν πρὸς αὐτὴν, ὅταν τὴν ἴδῃ προσηκόντως ἐξωπλισμένην καὶ ἑτοίμην νὰ διαδραματίσῃ ἐν τῇ Ἀνατολῇ πρόσωπον, ἀντάξιον τῆς ἐκπολιτευτικῆς ἀποστολῆς και τῶν ἀθανάτων ἱστορικῶν παραδόσεών της». — Καὶ ὁ «Θεατὴς» προτρέπει τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν Λόρδον Δέρβυ νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν π ο λ ύ τ ι μ ο ν συμμαχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. — Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφουν εἶνε ποῦ παίρνει τὸ κεφάλι μας ἀέρα, καὶ βγάζουμε τὸν σβέρκο μας εἰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον ἡ ἀδελφή μας Γαλλία φοβεῖται ὡς ὁ διάβολος τὸν σταυρὸν, καὶ μᾶς κολακεύει διὰ τοῦ «Αἰῶνος» τῶν Παρισίων, νὰ μὴ ἀφήσῃ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κουμουνδούρου τὴν μέχρι τοῦδε τοσοῦτον πεφωτισμένην, ὅσον καὶ συνετὴν πολιτικὴν, καὶ ὅτι αἱ μεγάλαι δυνάμεις πρέπει σπουδαίως νὰ φροντίσωσι περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ἥτις, κατὰ τὴν Ζουριὰν-Ντὲ-Λὰ-Γκραβιὲρ, (τὸ ὄνομα δὲν μεταφράζεται), εἶνε κράτος ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἰσχυρὸς πυρὴν πολιτισμοῦ εἰς τὸ μέλλον.

* *
*

Μόνος ὁ «Βιενναῖος Τύπος» μᾶς περιπαίζει, λέγων ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἶνε ἀνίκανος νὰ πολεμήσῃ. Ἀλλὰ τοὺς Αὐστριακοὺς ἡμεῖς τοὺς περιφρονοῦμεν. Ἐν τούτοις, τὰ πολυπληθῆ ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγραφήματα, τὰ περιγράφοντα τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως εἰς Ἀθήνας, ἐνεποίησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ φόβον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Κατὰ ταῦτα, ὁ Βασιλεὺς ὡμίλησεν ἐκ τοῦ παραθύρου τῶν Ἀνακτόρων μετὰ δακρύων πρὸς τὴν λαμπροτάτην λαμπαδηφορίαν, καθ' ἣν ἡ φάλαγξ τοῦ Πανεπιστημίου, φέρουσα τὰ ὅ π λ α, ἐκραύγαζεν ὑπὸ τὰ ἀνάκτορα «Ζήτω ὁ βασιλεύς! Ζήτω ὁ πόλεμος!» — Λοιπὸν δι' ἅπαντα ταῦτα ὁ Ἀ ρ ι σ τ ο φ ά ν η ς γνωμοδοτεῖ, ὅτι αὔριον πρέπει ἀναποφεύκτως καὶ χωρὶς ἄλλο νὰ κάμωμεν μίαν μεγαλην διαδήλωσιν καὶ νὰ φωνάζωμεν

Ζήτω ἡ Μωρία τῶν Εὐρωπαίων!

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Εἶνε β δ ε λ υ ρ ὸ ς καὶ ἀ χ ρ ε ῖ ο ς, εἶπεν ὁ ἔντιμος βουλευτὴς Μεσολογγίου κ. Δεληγεώργης, καταστρέφων τὸν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως πρῶτον φιλιππικόν του, πᾶς, ὅστις εἰς τὰς κρισίμους ταύτας περιστάσεις ἀποβλέπει εἰς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Αὐτὸς οὗτος μετά τινας ἡμέρας διεκήρυξεν, ὅτι ἡ παροῦσα Κυβέρνησις πρέπει ἀναποφεύκτως νὰ πέσῃ ὡς ἀναξία πίστεως. Πᾶν σχόλιον περιττόν.

=

Χθὲς ἐπερατώθη ἐν τῇ Βουλῇ ἡ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος συζήτησις. Ὁ κ. Δεληγεώργης, ἐξαντλήσας ὅσα ἠδύνατο νὰ κατηγορήσῃ τοῦ ὑπουργείου, ἀντιρρήθη διὰ βραχέως καὶ νευρώδους λόγου ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, μεθὸ, γενομένης ψηφοφορίας, ἐνίκησεν ἡ Κυβέρνησις, ὑπερτερήσασα κατὰ 13 ψήφους τοὺς ἡνωμένους Τρικούπην καὶ Δεληγεώργην

=

Ἐκ Μυκηνῶν ὁ τῆς Τρῳάδος εὑρέτης μυ λ ι ό ρ δ ο ς κ. Σλῆμαν κατεπειγόντως τὴν νύκτα τῆς Τρίτης τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν — Θησαυροὺς εὗρον ἐντὸς ἀνευρεθέντων εὐρυχωροτάτων λαρνάκων. — Ταὐτοχρόνως ὁ ἐκεῖ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Σταματιάδης, δι' ἑτέρου τηλεγραφήματος ἀνήγγειλεν, ὅτι εὑρέθησαν τέσσαρα πέταλα, τρία κομβία, ἓν κόσμημα ὀστέϊνον καί τινα κεκαυμένα ὀστᾶ, καὶ ἐζήτει τὴν ταχεῖαν ἀποστολὴν δύω χωροφυλάκων πρὸς φρουράν. Τὰ ἀνακαλυφθέντα κατὰ τὸν κ. Σλῆμαν εἶνε ὁ μυθολογούμενος ἕως τώρα μέγας θησαυρὸς τῶν Ἀτρειδῶν.

=

Τὴν παρ. Τετάρτην ὁ φοιτητὴς κ. Ζῶτος ἠγόρευσεν εἰς ἐπήκοον σχολαζόντων τινῶν φοιτητῶν λίαν εὐφραδῶς κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα», προτείνας μειρακιῶδες ψήφισμα, δι' οὗ προσεκάλει πάντας τοὺς συμφοιτητάς του νὰ ἐκφράσωσι τὴν δυσπιστίαν των πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καταθέτοντες συγχρόνως ἀνὰ τέσσαρας δραχ. ἕκαστος ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Καὶ τὴν μὲν πρώτην τῶν προτάσεών του ἀπέρριψαν, τὴν δ' ἄλλην ἐξεπλήρωσαν διὰ ταχείας φυγῆς. Ἐν τούτοις ὁ κ. Ζῶτος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη τὴν πατριωτικὴν ὁμιλίαν του.

=

Οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου λέγεται, ὅτι παρεκάλεσαν τὴν Κυβέρνησιν, ὅπως διακόψῃ τὰ πολεμικὰ αὐτῶν γυμνάσια ἕνεκα τοῦ ψύχους, καὶ ἐπιτρέψῃ κατὰ τὰς εὐηλίους ἡμέρας, χάριν μικρᾶς ἀναψυχῆς, νὰ μὴ ἐκγυμνάζωνται, ὡς καὶ τὸ θέρος διὰ τὸν ὑπερβολικὸν καύσωνα, δυνάμενον νὰ παραβλάψῃ τὴν ὑγείαν των. Εἰσὶ δὲ ἕτοιμοι νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἅμα τῇ κηρύξει τοῦ πολέμου, ἐὰν τυχὸν τότε δὲν ἔχωσι κ ά λ ο υ ς.

=

Ὁ θ ε α τ ρ ό ν ο ς Μαρτὺ διατηρεῖ οἰκόσιτον γύναιον, χορεύτριαν τοῦ γαλλικοῦ Θεάτρου, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «γυναῖκα τοῦ Μαρτύ». Ταύτην, εὑρὼν ἑσπέραν τινὰ ὀργιάζουσαν ἐν μέθῃ πολλῇ εἰς τὸν Κ ῆ π ο ν τοῦ Γ ε ρ α ν ί ο υ, ἔδειρε βαναύσως, ἀντιδαρεὶς καὶ οὗτος γενναίως παρ' ἐκείνης. Τὴν ὡραίαν ταύτην σκηνὴν παρακαλεῖται θερμῶς ὁ κ. Μαρτὺ ὑπὸ τῶν θαμώνων τοῦ γαλλικοῦ Θεάτρου νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, προς ἠθικὴν ἀνάπλασιν τῶν συχναζουσῶν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐντροπαλῶν Ἑλληνίδων.

=

Ὁ βαθὺς δημοσιογράφος τοῦ «Χρονογράφου», πρῴην σοφὸς καθηγητὴς καὶ ποτὲ πολύπειρος βουλευτὴς κ. Πυλαρινὸς, κ ά π ω ς σ η μ α ί ν ω ν ἀ ν ή ρ, ὡς ὁ ἴδιος, αὐτοκολακευόμενος, λέγει, χολωθεὶς δι' ὅσα δικαίως ὁ «Ἀριστοφάνης» κατεδέχθη νὰ τῷ γράψῃ περὶ τῶν φαντασιωδῶν χρηματικῶν ἀξιώσεών του, ἀναμασσᾷ ἁπαντῶν τετριμμένας φλυαρίας. Ἐκ τῶν ἰδίων κρίνων τὰ ἀλλότρια, πιστεύει ὅτι ἐκλιπαροῦμεν ῥ ο σ φ έ τ ι α, καὶ ὅτι ἐπ' ἀντιτίμῳ φιλοξενοῦμεν ἀγοραίας ὕβρεις, διδαχθέντες ταύτας παρ' αὐτοῦ, εἰς τὰ φύλλα μας, καθιστῶντες αὐτὰ δοχεῖα ἀκαθαρσιῶν, ὅπερ πράγματι συνέβη, ἀφότου τὄνομά του ἐν αὐτοῖς ἀνεγράψαμεν. Τελευτᾷ δὲ διὰ τοῦ γνωμικοῦ «ὥσπερ ἐν τοῖς ἵπποις, οὕτω καὶ ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσοῦτο ὑβριστοτέρους εἶναι». Παρακαλοῦμεν τὸν λογάδα Πελαργὸν νὰ προσέλθῃ εἰς τὰ ὑπουργεῖα, καὶ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν χρηματικῶν ἐνταλμάτων, ὅσα ἐλάβομεν, καὶ μᾶς τὰ τρίψῃ κατὰ πρόσωπον· εἰδ' ἄλλως, θὰ τοῦ τρίψωμεν ἡμεῖς τὰ κλασικά του μοῦτρα μὲ τὸν σπουδαῖον «Χρονογράφον» του.

=

Εἰς τὸν Μανόλαρον τῶν Καλαμῶν θέλομεν προσεχῶς ἀπαντήσει καὶ στολίσει καθὼς τῷ ἐμπρέπει, δι' ὅσας φλυαρίας σπείρει ἐν Καλάμαις, καὶ διὰ τὴν χρηστοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει, μεταβαίνων εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἀποσφραγίζων ξένας ἐφημερίδας περιεχούσας ἰδιαιτέρας σημειώσεις. Τοιοῦτοι χρηστοὶ δήμαρχοι πεπροικισμένοι διὰ βασιβουζουκικῆς αὐθαιρεσίας, πρέπει νὰ στηλιτεύωνται ἀμειλίκτως πρὸς περιστολὴν τῆς κυνικῆς των αὐθαδείας καὶ θρασύτητος.

=

Προχθὲς ὁ «Νεολόγος» καὶ ἡ «Στοὰ» ἔγραφον:

Ὁ πρύτανις κ. Παππαδάκης δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν, θῦμα γενόμενος τοῦ διακαοῦς πρὸς τὴν ἀρχαιολογίαν ζήλου του. Κατὰ τὸ ἐπιδοθὲν πρόγραμμα τῆς Συγκλήτου, ἡ κηδεία του γενήσεται σήμερον μετὰ μεσημβρίαν μετὰ τῆς προσηκούσης μεγαλοπρεποῦς πομπῆς.

Τὴν ἐπαύριον αἱ αὐταὶ ἐφημερίδες ἀνήγγελλον τὴν εὐχάριστον εἴδησιν, ὅτι ἡ πολύτιμος ὑγεία τοῦ σεβαστοῦ πρυτάνεως βαίνει ἐπὶ τὰ κρείσσω.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Φοιτητὴς διετὴς τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, ἐπιμελέστατος καὶ χρηστῶν ἠθῶν, ζητεῖ παραδόσεις ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν.

ΒΙΟΙ

ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΔΗΣ.

Ἐγεννήθη εἰς τὸ νησὶ τῆς Σαπφοῦς. Οἱ συμπολῖταί του ὀλιγίστην τρέφουσι πρὸς τὸ κεφάλι αὐτοῦ ὑπόληψιν. Ἐνανθρωπίσθη ἐν Ἀθήναις καὶ Λονδίνῳ. Ξέρει κάμποσαις ξέναις γλώσσαις. Μετέφρασε τὸ Ἀγγλικὸν Σύνταγμα, ὅπως προμηθεύσῃ ἔντυπον χάρτην διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μπακάλιδων καὶ καπνοπωλῶν. Κολλήσας δημοσιογραφικὴν ψώραν, ἐξέδωκε τὴν μακαρίτισσαν "Α μ υ ν α ν, τῶν γελοίων ἰδεῶν του. Ἐν τῇ πληθώρᾳ καὶ ἐκχειλίσει τούτων, ὠνόμασε τὴν βασίλισσαν γυναῖκα τοῦ βασιλέως, ἐφ' ᾧ, καταδιωχθεὶς ἐπὶ ἐξυβρίσει, μικρὸν ἐδέησε νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Καρπολᾶ, ὡς ὁ ἄγγλος ἐκεῖνος, ὁ καταδικασθεὶς διότι ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ τὴν φοβερὰν ὕβριν καὶ ψεῦδος, ὅτι ὁ διάδοχος τῆς Ἀγγλίας ἐγεννήθη ἄνευ ὑποκαμίσου. Φύσει συμπαθητικὸς, ῥαίζεται ἡ καρδιά του καὶ εἰς τὸν θάνατον τοῦ ψύλλου. Γράφει ἐν πεζῷ ὡραίους ποιητικοὺς ἐπιταφίους, ἐξ ὧν φη-

---

ΣΤΑΥΛΟΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ.

Τὰ ἐχάσαν οἱ μεγάλοι τῆς Εὐρώπης διπλωμάται,
Καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶνε ἄνω κάτω καὶ φοβᾶται
Μήπως ὅλοι τῆς Ῥωσσίας οἱ βαρβάτοι οἱ χαχόλοι
Μετὰ κάμποσαις ἡμέραις ἔμπουν μέσα εἰς τὴν Π ό λ ι,
Κι' ἀπὸ αἵματα Χοτζάδων καὶ Δερβίσσιδων χορτάσουν,
Κι' ἀθεόραταις καμπάναις 'ς τὰ ψηλὰ τζαμιὰ κρεμάσουν.

Ὁ Σουλτάνος μὲ τὰ μάτια ἀνοικτὰ συχνοκυττάζει
Τὸν πολὺ θυμὸ τῶν Ῥώσσων, καὶ παγόνει καὶ τρομάζει·
Καὶ, χωρὶς νὰ πιῇ σερμπέτι, ἢ ἀτζὲμ-πιλὰφ νὰ φάγῃ,
Προσκαλεῖ τοὺς Οὐλεμάδες 'ς τὸ μεγάλο του σεράγι,
Καὶ συμβούλια μεγάλα τὸ πρωὶ καὶ βράδυ κάνει,
Γιὰ νὰ 'δῇ τί θ' ἀπογίνουν οἱ καϋμένοι Μουσουλμάνοι.

Εἰς ἐτούτη τὴ μεγάλη ἀναστάτωσι κι' ἀντάρα,
Καὶ τὴν φλόγα τοῦ πολέμου, τὴν βοὴ καὶ τὴν ἀντάρα
Κάθε κράτος, κάθε πόλις ἑτοιμάζει τὸν στρατόν της,
Τὰ κανόνια, τὰ τουφέκια, τοὺς ἱππεῖς, τὸ ναυτικόν της,
Γιὰ νὰ 'βρίσκεται ἀμέσως διὰ πόλεμον ἑτοίμη,
Ἅμα φθάσῃ εἰς τ' αὐτιά της γενικοῦ πολέμου φήμη.

Μὰ κ' ἡ ἔνδοξος Ἑλλάς μας τὸ κακὸ αὐτὸ κυττάζει,
Καὶ δὲν παύει ὁλοένα μὲ σπουδὴ νὰ ἑτοιμάζῃ
Τοὺς στρατούς της, τὰ κανόνια, τὰ τουφέκια, τὰ πιστόλια,
Τὸ μπαροῦτι, τὰ καψούλια, καὶ τὰ σκάγια καὶ τὰ βόλια,
Τὰ σπαθιὰ, τὰ γιαταγάνια, τὰ μαχαίρια, τοὺς μπαλτάδες,
Τὰ ξουράφια, τὰ στιλέτα, καὶ τοὺς ξύλινους σουγιάδες.

Καὶ καμπόσοι βουλευταί μας, π' ἀγαποῦνε τὴν πατρίδα,
Καὶ ἀτρύγηταις ἀφίνουν τῆς ἐληαῖς καὶ τὴν σταφίδα
Γιὰ χατῆρι της καὶ μόνον, καὶ γιὰ δόξα καὶ τιμή μας,
Μὲ καμάρι κάθε 'μέρα 'μπαίνουν μέσα 'ς τὴ Βουλή μας,
Καὶ ἐκεῖ περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων συζητοῦνε,
Καὶ τῆς μυίγαις ποῦ καθίζουν εἰς τὴν μύτην των μετροῦνε.

Ὁ βαθὺς πολιτικός μας Δεληγιώργης ῥητορεύει,
Καὶ μὲ ὅλους του τοὺς λόγους τίποτ' ἄλλο δὲν γυρεύει,
Παρὰ μόνον πῶς ν' ἀρπάξῃ τὴν χρυσῆ του ἐξουσία·
Ἀλλὰ βλέπει ὁ καϋμένος πῶς θὰ μείνῃ εἰς τὰ κρύα,
Καὶ μουγκρίζει σὰν τὸν ταῦρο καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ,
Καὶ σὰν σκύλος λυσσασμένος τὸ σουρτοῦκο του δαγκάνει.

Καὶ καμπόσοι μοσχομάγκες καὶ τραμποῦχοι γνωρισμένοι,
Σὲ δυὼ τρία θεωρεῖα τῆς βουλῆς ἐξαπλωμένοι,
Τὸν ἐξάψαλμο τοῦ φίλου Δεληγιώργη των ἀκοῦνε,
Κ' εἰς τὸν κάθε ἕνα λόγο δυνατὰ χειροκροτοῦνε,
Καὶ ἐκεῖνος σὰν ἀκούει παλαμάκια καμαρώνει,
Καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ὁλοένα δυναμώνει.

Ὁ μεγάλος Δεληγιώργης ἀπ' τὸ βῆμα κατεβαίνει,
Κι' ὁ Γεράσιμος Ζωχιός μας εἰσὲ τοῦτο ἀνεβαίνει,
Καὶ ἀρχίζει τῆς ὡραίας Χαλιμᾶς τὰ παραμύθια,
Τοῦ Δαυὶδ τὰς προφητείας κι' ἄλλα τόσα κολοκύθια.
Κ' ἐπειδὴ οἱ μοσχομάγκες εἰς τὰ λόγια του γελοῦνε,
Δυνατώτερα ἀκόμη καὶ αὐτὸν χειροκροτοῦνε.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Ζωχιός μας τὸ νανούρισμα τελειώνει,
Καὶ σὰν φάντασμα ἀρχαῖο εἰς τὸ βῆμα ξεφυτρώνει
Ὁ μακάριος Χρηστίδης.. Κι' ὅλοι τότε τὸν κυττάζουν,
Καὶ τὸ στόμα των ἀνοίγουν, καὶ σαστίζουν καὶ φωνάζουν
«Μορὲ τ' εἶνε τούτ' ἡ μούμια, ποῦ ἐφάνη εἰς τὸ βῆμα;
Μήπως ἦλθε νὰ μᾶς παίξῃ καμμιὰ νέα παντομίμα;»

Καὶ ἀρχίζει ὁ Χρηστίδης τὸ προοίμιον νὰ κάνῃ·
Ἀλλὰ πρὶν εἰπῇ μιὰ λέξι τὸ συνάχι του τὸν πιάνει,
Καὶ τοῦ τρέχουνε ἡ μίξαις καὶ τὰ σάλια ἀπ' τὸ στόμα,
Καὶ εὐθὺς τοῦ Δεληγιώργη τὸ πανίσχυρο τὸ κόμα,
Γιὰ νὰ κάμῃ τὸν Χρηστίδη νέαν δύναμιν νὰ πάρῃ,
Τοῦ κτυπᾷ τὰ παλαμάκια καὶ μὲ χέρι καὶ ποδάρι.

Διὰ τοῦτα λοιπὸν ὅλα τὰ πολλὰ καλὰ ποῦ βλέπει
'Σ τὸν καιρὸν αὐτὸν τὸ ἔθνος, εἶνε χρέος μας καὶ πρέπει
Τοῦ καλοῦ μας Δεληγιώργη νὰ τοῦ στήσουμ' ἀνδριάντα·
Καὶ ἀφοῦ στηθῇ ὁλόρθος εἰς τοῦ ῥολογιοῦ τὴν πάντα,
Νὰ πηγαίνῃ ἕνας ἕνας εἰς τὰ μοῦτρα νὰ τὸν φτύνῃ,
Καὶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά του δέκα μούτζαις νὰ τοῦ δίνῃ.

μίζεται ὁ ἀρχόμενος διὰ τῆς ἐλεγειακῆς ἐπικλήσεως «Ἄχ Σπυρόμου! Σπυράκι μου! Σπυρίδων! Σπυριδιό ε!» Καίτοι μὴ γράφων στίχους, ἐφαντάσθη ὅτι εἶνε μέγας ποιητής, διὸ καὶ παντόλμως ἐπειράθη νὰ μεταφράσῃ τὸν Θεῖον καὶ βαθύτατον Δάντην ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ἰταλικά. Ἐξελεγχθεὶς γελοῖος ἐν τῇ μεταφράσει ταύτῃ, ἀντεπεξῆλθε θρασὺς ὡς βασιβουζοῦκος κατὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν κριτῶν διὰ φυλλάδας τινὸς, κοσμούσης τὰς θυρίδας τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν ἀνωνύμων αἰθουσῶν. Χάριν τῶν ἀγγλικῶν του, διωρίσθη γραμματεὺς τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν, ἐφήρμοσε ποιητικάς τινας διατάξεις ἐν τῇ διευθύνσει αὐτοῦ, γενόμενος ἱδρυτὴς καὶ τῶν ἱπποδρομίων τῶν λούστρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ συνέβη ποτὲ, καθὰ ὁ ἴδιος διηγεῖται, ἡ ὑπηρέτρια αὐτοῦ νὰ τοῦ πληρώσῃ τὸν νιπτῆρα του, ἐν ἀπολύτῳ αὐτῆς ἀνάγκῃ, οὖρων, δι' ὧν οὗτος ἐνίφθη, ὡς ὁ βασιλεὺς Φαιὼν τὸ πάλαι. Νῦν βασίσας τὴν φήμην του, γράφει ἐνίοτε ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» ποιητικά τινα ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης ἄρθρα. Λέγεται ὅτι θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην αὐξούσης ὑψηλότητος τοῦ ἀναστήματός του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ.

Ποιητὴς καὶ αὐτός. Ἐγεννήθη εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, (δὲν ἀναγράφομεν τὴν πόλιν, ἵνα ἅπασα ἡ Στερεὰ μετὰ τὸν θάνατόν του διαφιλονεικῇ, ὡς τὸν Ὅμηρον ὅλη ἡ Ἑλλὰς, τὴν γέννησίν του). Ἔμαθε τὰ γράμματα ὅπως εἰμπόρεσε. Καί τοι σπιθαμιαῖος καὶ οὐχὶ εὐθὺς τὸ σῶμα ἢ ῥάχιν, ὅπως θέλετε, ἔχει σχέσεις μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν Ἀθηδῶν. Εἶνε γλυκὺς εἰς τὸ λέγειν. Ἔγραψε στίχους τινὰς, οὓς ὑπολαμβάνει ὡς ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων προεξάρχει τὸ Θέατρό του, γεγραμμένον εἰς ἀκατάληπτον γελοῖον Καμπουρογλικὸν ὕφος, καί τινα δράματα, ἅτινα ἐλέῳ Θεοῦ καὶ μωρίας δυνατὸν νὰ νομισθῶσι τοιαῦτα. Τώρα ἐκτυποῖ τὸν Παυσανίαν του, (εἶνε δράμα καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ καλλίτερον ὁμολογουμένως τῶν ἄλλων) καὶ εὑρίσκεται εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν διὰ τὴν προμήθειαν τοῦ χάρτου, καὶ εἰς ἀκατάπαυστα τρεχάματα πρὸς διανομὴν ἀγγελιῶν καὶ θήραν συνδρομητῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐξησφάλισεν ὁπωσοῦν τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, γραφέως θέσιν ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἔχων. Ἐλπίζεται, ὅτι θὰ παύσῃ γράφων, ὅταν συναισθανθῇ ὅτι οὐδὲν γράφει. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἀπελπιστικὸς ὁ μέλλων βίος του, κατὰ τὰ προγνωστικὰ ἡμερολόγια.

Ἀριστόφανες!

«Ἕκαστος εἰς ὃ ἐκλήθη ἐκεῖ καὶ μενέτω».

Τοῦτο, φαίνεται, καὶ Σὺ ὑπ' ὄψιν Σου ἔχων δὲν παύεις σατυρίζων καὶ ἀμειλίκτως στηλιτεύων πᾶν τὸ χρείαν σατύρας ἔχον· ναὶ μὲν, «Ἀριστόφανες», ἐγεννήθης πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, καὶ προορισμός σου εἶνε νὰ μὴ διαφεύγῃ τῆς πρόσοχῆς σου τὸ παραμικρὸν σφάλμα τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ, ἀλλὰ διατί, 'ς τὸν Θεόν σου, ν' ἀποκαλῇς ἄλλοτε μὲν ζῶα καὶ ἄλλοτε τρελλοὺς τοὺς ἐν τῷ κιβωτίῳ σου ῥίπτοντας τὰ προϊόντα τῆς εὐφυΐας των: Διατί ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς, στεντορείᾳ τῇ φωνῇ, φωνάζεις ὅτι ἀνήρτησας κιβώτιον, ἔνθα πᾶς τις δύναται νὰ ῥίπτῃ τὰ προϊόντα τῆς εὐφυΐας του, ἀφ' ἑτέρου ζῶα καὶ τρελλοὺς τοὺς ἐν τῷ κιβωτίῳ σου εὑρισκομένους ἀποκαλεῖς;

Παῦσον ὄθεν, φίλε Ἀριστόφανες, τὴν ὕβριν ταύτην ἂν θέλῃς νὰ μ' εὑρίσκῃς οὐχὶ πολὺ σπανίως ἐν τῷ κιβωτίῳ σου, ἄλλως τε, ἐὰν ἐπαναλάβῃς τὰ συνειθισμένα, διαμαρτύρομαι ἀπὸ τοῦδε ὅτι εἶμαι μὲν ζῶον, ἀλλὰ τὴν πρωΐαν τετράπουν, τὴν μεσημβρίαν δίπουν, τὸ ἑσπέρας τρίπουν καὶ τὸ μεσονύκτιον δίπουν, τρίπουν καὶ τετράπουν.

Δὲν μοῦ λέγεις, ἀλήθεια, γνωρίζεις τὸν διευθυντὴν τοῦ «Πειρασμοῦ», πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσα τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν τοῦ «Πειρασμοῦ» καὶ «Πειρασμὸν» δὲν λαμβάνω; Συμβούλευσόν με τί νὰ κάμω διότι πειράζουμαι πολὺ καὶ δὲν τὸν εὑρίσκω νὰ τοῦ εἴπω ὕπαγε ὀπίσω μου πειρασμέ,

Ἐν Πειραιεῖ Μ η Κές.

ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΒΩΤΙΟΥ

Καὶ τὴν ἄνωθι ἐπιστολὴν ἐξηγάγομεν. Δὲν εἶνε ὅμως ὁ γράψας οὔτε ζῶον οὔτε τόσῳ τρελλός. Ἂν ὅμως ὁ κ. Μ η Κὲς, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰς μέχρι τοῦδε ἑκατὸν πεντήκοντα ἐπιστολὰς, τὰς ὁποίας μᾶς ἔρριψαν ἐν τῷ κιβωτίῳ, εἰλικρινῶς ἤθελε θαυμάσει τὴν μεγάλην βλακείαν, ἥτις βόσκει τὰς εὐφυεῖς καὶ στωμύλους Ἀθήνας. Ὡς πρὸς τὸν «Πειρασμὸν» φίλον ἀφυῆ Παπαγεωργακόπουλον, ὅστις τοῦ ἔχαψεν ὡς Λαυριοφάγος τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν, τῷ λέγομεν, ὅτι μᾶς εἶπε νὰ τῷ εἴπωμεν, ὅτι διὰ τοῦ «Πειρασμοῦ» του δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ ξαναπειράξῃ κανένα, τὰ δὲ χρήματά του, διὰ νὰ τὰ λάβῃ ἀρκεῖ νὰ κάμῃ μίαν διαδήλωσιν, ἔστω καὶ μὲ λούστρους μόνον. Μετὰ τὸν κ. Μ η Κὲν, γράφει εἰς φιλαλήθης πρὸς τὸν φίλτατόν του «Ἀριστοφάνην», τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ὁ κ. Παναγιώτης Παῦλου, ὁ μέγας καταστηματάρχης τῶν Παρισίων, μετεβλήθη ἀπὸ τρελὸς εἰς τρελλό. (Ο) Μετὰ τοῦτον ὁ κ. Σ. Πάντουρας (Περδικάρης) μᾶς γράφει ὅτι ὁ φοιτητὴς Ζήσης Σαρρόπουλος λέγει, ὅτι ἡ Πατρίς του Μακεδονία ἔχει ἄνδρας ἐπιτυχῶς τοξεύοντας, ἐν οἷς καὶ αὐτὸς, ὅστις ἐκρύβη ἐκ φόβου ποτὲ ἐντὸς κιβωτίου. Εὔχεται δὲ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ποντικοδυναμώνῃ. Εἷς ἄγνωστος (Ζῶτος ὁ εὐφυὴς βλὰξ) μᾶς γράφει, ὅτι ἡ βλακεία τοῦ Ἀριστοφάνους προβαίνει αὔξουσα κατ' ἀντίστροφον λόγον τῆς (ἰδικῆς) του εὐφυΐας. Ἕτερος δὲ φιλαλήθης, οὗτινος ἀποσιωπῶμεν τὸ ὄνομα, μᾶς δηλοῖ ὅτι πράγματι συνέστη σύλλογος τῶν μαθητῶν τῶν γυμνασίων, σκοπῶν τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν φοιτώντων, καὶ ὅτι ὁ γράψας ἡμῖν ποτὲ κατ' αὐτοῦ, ἔχει ἰδιαίτερον σύλλογον εἰς τὴν Σπηλιὰ τοῦ Σωκράτους καὶ ὁδὸν Ἀρσακείου. (Νὰ χαθῆτε. κούτσουρα!) Τέλος ἐκ Λαυρίου μᾶς ἐστάλη εὐχαριστήριον γράμμα, πλείστας φέρον ὑπογραφὰς, διότι ὁ «Ἀριστοφάνης» γενναίως μαχεσθεὶς, κατώρθωσε τὴν παῦσιν τοῦ ἐτησίου ἄχθους Βασιλείου Λυμπεροπούλου, τοῦ τέως ἐκεῖ ἀστυνόμου. Πρὸς τὴν εὐχάριστον ταύτην ἀγγελίαν, δηλοῖ τοῖς φίλοις τοῦ Λαυρίου κατοίκοις ὁ «Ἀριστοφάνης», ὅτι οὐδὲν ἔπραξε πέραν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, ὑπὲρ ὧν κατ' ἀρχὴν μάχεται.

Υ. Γ. Παρακαλοῦνται οἱ ἔντιμοι κύριοι Ι. Κόκκινος καὶ Ὁ τὰ πάντα εἰδὼς γράψας Α. Ι. Σ. νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἵνα ἐπεξηγήσεις τινὰς μᾶς δώσωσιν ἐπὶ τῶν διατριβῶν των, ἂν θέλωσι νὰ δημοσιευθῶσι, καθότι θεωροῦμεν αὐτὰς σκανδαλώδεις, καί τοι τὴν δημοσίαν ἠθικὴν ἀφορώσας.

ΝΕΑΝΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

20 Δ'.

Ταῦτα ἡμᾶς ἀκούοντες ἀθυροστομοῦντας μὴ ἀπελπισθῆτε οὐδὲ νομίσετε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωφροσύνην ἢ παρθενίαν ἐκ τῆς Ἑλληνίδος ἀνεπιστρεπτεὶ ἀπελθοῦσαν, οὐχί! Ἐν τῷ βορβόρῳ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς φύονται πολλάκις εὔοσμα ἄνθη καὶ ἀγνοὶ κάλυκες ἄθικτα ῥόδα ἐμπερικλείοντες.

Τοιαύτη ὄθικτος παρθένος ἦτο καὶ ἡ Εὐανθία. Τολμηρὰ μέχρι λόγων μόνον, προέβαινε πολλάκις εἰς τὰς ἐκφράσεις αὐτῆς μέχρι βαθμοῦ τινος, πέραν τοῦ ὁποίου ἡ ἀναίδεια ζῶσα, δὸς εἰπεῖν, καθορᾶτο. Τὸ τοιοῦτον ὅμως θράσος εἶναι μᾶλλον ἀπόρροια αἰδοῦς καὶ παρθενικῆς ἀφελείας, ἢ, ὡς ἡ πεπωρωμένη ὑπὸ διαφθορᾶς ὕπουλος διάνοια νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀγρειότητα.

Πολλάκις ὁ ἄνθρωπος μετ' ἐπίμονον σκέψιν, ἀποφασίζει στερρῶς καὶ ἀμετακλήτως τὴν διάπραξιν στυγεροῦ ἐγκλήματος, ἀκριβέστατα προλογίζων καὶ τὰ ἐκ τούτου ἀναπόδραστα ἐπακόλουθα. Ἐν τούτοις τὴν θέλησιν δύναμιν θωρακούμενος βαίνει πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ἐπέρχεται ὅμως, πολλάκις ἐν τῷ τέρματι τῆς δράσεως, ἀπρόοπτος μεταβολὴ, καὶ ἀντὶ θύμα αὐτοῦ ὁ κακοῦργος καταστήσῃ τὸ ὄν, ὅπερ ὡς ἐρυνὶς ἐδίωκεν ἀμειλίκτως, ὑπ' ἐκείνου σαγηνευθεὶς καὶ δελεασθεὶς ἀδήλῳ ἀρᾳ τῇ, ἐτανίει τὸν πρώην δρόμον τακεὶς τὴν συνείδησιν, καὶ ἐνστερνισθεὶς τὴν ἀρετὴν ἀντὶ τῆς κακίας.

Οὐδὲν ἦτον, οὐδὲν ἔλαττον, αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ ἐν ἐμοί. Θηρεύων τὴν ἄδολον παρθένον σκοποῖς ἐφημέρου ἡδονῆς, ὑπὸ τῆς ἀγνότητος ἐκείνης καὶ ἀφελείας ἑλκυσθεὶς, ἀπεδύθην λεληθότως τὸν τέως ὑλικὸν ἄνθρωπον, τὸν πλατωνισμὸν περιβληθείς.

Οὐδὲν γλυκύτερον ὄντως δύω ψυχῶν ἐρωμένων, ἐχουσῶν μόνην τέρψιν τὸν λόγον, μόνην διάχυσιν νὰ ἐγκατοπτρίζωνται εἰς τὰ ὄμματα ἀλλήλων, μόνην ἡδονὴν, ἄφατον καὶ διαρκῆ, τὴν τῶν χειρῶν σύνθλιψιν, ἐν οἷς συγκεντροῦνται πᾶσαι αἱ αἰσθήσεις. Ἐνέχων ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀγνὸν τοῦτο εἰς τὸ στήθη αἴσθημα, μεταιωρεῖται ἐν ἀφαιρέσει εἰς ἰδανικοὺς κόσμους, φερόμενος ἀνάρπαστος εἰς σφαίρας ἰδεατὰς εὐδαιμονίας, ἰνδιαίτημα ἀναπλάττων φαντασιώδες ἀπροσπέλαστον ὑπὸ πάσης βιωτικῆς μερίμνης, ἓν μόνον μέλημα ἔχων, μίαν ἀπόλαυσιν διώκων, μίαν μόνην ἐπιθυμίαν καὶ ὀνειροπολίαν ἐς ἀεὶ νύκτα τε καὶ ἡμέραν, τὴν ἰσόθιον πρόσκτησιν τοῦ ἐρωμένου ἐνδάλματος. Πέραν τούτου ὁ κόσμος ἐπεκτείνεται ὡς ἀπέραντος αὐχμηρὰ ἔρημος, καὶ ἡ κοινωνία ὡς χαμερπὴς οὐτιδανῶν συμφερόντων κονίστρα. Τοῦ πλατωνικῶς ἐρῶντος ὡς ὑπὸ φακοῦ συγκεντρωτικοῦ ἕλκονται πᾶσαι αἱ νοεραὶ αὐτοῦ δυνάμεις ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου προσώπου, ἐν ᾧ ἀνασπάστως συγκρατούμεναι, λυσιμέριμνον τηροῦσιν αὐτὸν τοῦ τε παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἀποδείκνυται ὁ ἔρως ῥωννύεται καὶ ἐρρωμένως ῥιζοῦται ὅταν ῥιπίζηται ὑπὸ προσκομμάτων καὶ ἐλαφρῶν δυσαρεσκειῶν, ζωογονούμενος ἅμα ὡς ταῦτα ἀρθῶσιν, ἀπαραλλάκτως τῆς φλογὸς, ἥτις μετὰ σφοδρὰν πνοὴν ἀνέμου σβεννυμένη πρὸς ὥραν, ἀναλάμπει ζωηροτέρα καὶ μᾶλλον λαμπρὰ, τῆς ῥηγμίας ἐπελθούσης.

Οὕτω, μετὰ τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἐρωτότροπον στιγμιαίαν δυσαρέσκειαν, ἐπανῆλθομεν εὐγαρεῖς, χειραγωγοῦντες ὡς παῖδες ἀλλήλους, καὶ ἐρρίψθημεν ἐπὶ τοῦ πρώτου παρατυχόντος καθίσματος, ἐντρυφῶντες ἐν βαθείᾳ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
πληρωτέα εἰς Ἀθήνας
Ἐν Ἑλλάδι ἐτησία δραχ. 14
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φράγ. 20

Ὁ Διευθυντὴς
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Π. ΠΗΓΑΔΙΩΤΗΣ.

Ἐκδότης καὶ ὑπεύθυνος Συντάκτης
Γ. Δ. Κ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ.
Δι' ἕκαστον στίχον λεπτὰ 50
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ τοῦ Παν. Πηγαδιώτου.